

ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 14

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΕΤΟΣ Δ'—ΤΟΜΟΣ Δ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1890—1891

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις σύδις
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆ ἀποστολ-
εὐθύνου δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀπορώσα εἰς
τὸς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Δι' μεταβόλους διευθυ-
σιν ὑφείλουσι ἄποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΗΛΗΘΥΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸ Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος. — Λίνα Μόργεν-στέρν (μετ' εἰκόνας). — Ἀλκίσις (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Τὸ πρῶτον μας ἐνδιαίτημα. — Πάρτα
πίσω (ποίημα ὑπὸ κ. Βιογίνιας Εὐχγγελίδου). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινής). — Μαριάννα Καμπούρογλου. — Ποικίλα. — Ἀναγνώ-
σματα, βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταχαί. — Εἰδοποιήσεις καὶ ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἄνα πᾶν ἔτος ἡ ἀνοιξίς προ-
βάλλει χαροπὴ καὶ μυροβόλος,
ἀρωματίζουσα τὸν ἀέρα καὶ κη-
ρύττουσα διὰ τῶν γλυκυφθόγ-
γων αἰοιδῶν τῆς τὴν ἀναχώρη-
σιν τοῦ παγεροῦ χειμῶνος, τοῦ
ἀμειλίχτου τούτου ἐχθροῦ τῶν
ἐνδεῶν καὶ πασχόντων.

Τὴν ὥραιάν ταύτην τοῦ ἔτους
ὄραν πάντοτε μετὰ χαρᾶς ἐχει-
ρετίζομεν, πάντοτε μετ' ἐνθου-
σιασμοῦ ἐπανηγυρίζομεν. Ἀπὸ
τριετίας ὅμως ἡ τῆς ἀνοίξεως
ἀριξίς ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ἰδιαι-
τέραν εὐτυχὴ ἑορτὴν, τὴν ἐπέ-
τειον τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφη-
μερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξε τόσους πρὸ
ἡμῶν αἰῶνας ἢ κοιτίς τοῦ εὐ-
γενοῦς πολιτισμοῦ, ἔθρεψε καὶ
ἐγαλούχησεν Ἀσπασίαν καὶ
Θεανοῦς, Ἰπποκράτην καὶ Διο-
τῆμας, Ἀγανίαν καὶ Ἀρητίαν
καὶ σύμπασαν τὴν χωρείαν τῶν
ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τοῖς γράμ-
μασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι ἀφι-
ερωσασάν τὸν βίον αὐτῶν γυ-
ναικῶν. Ἄλλ' ἡ εὐτυχὴς ἐκεῖ-
νη ἐποχὴ παρήλθεν. Σὺν τῇ ὑ-
ποδουλώσει δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ
ἔθνους εἰς λαοὺς βαρβάρους ἐ-

Λίνα Μόργενστέρν

πῆλθε καὶ ἡ ὑποδουλώσις τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς
γυναϊκῆς.

Ἐπῆρξε μάλιστα ἐποχὴ κα-
τὰ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην τοῦ
ἐθνικοῦ βίου περίοδον, καθ' ἣν
ἐθεωρεῖτο ὄνειδος διὰ τὴν γυ-
ναῖκα καὶ ἡ στοιχειώδης αὐτῆ
ἐκπαίδευσις. Βαθμηδὸν καὶ
κατ' ὀλίγον ἐπετρέπη αὐτῇ νὰ
μανθάνῃ νὰ ἀναγινώσκῃ, ὅχι ὁ-
μως καὶ νὰ γράφῃ—διότι τοῦτο
ἦτο ἐπικίνδυνον—μέχρις οὐ με-
τὰ τὴν ἐντελῆ ἡμῶν ἀπελευθέρ-
ωσιν, τὰ σκότη τῆς βαρβαρό-
τητος διεσκέδασθησαν καὶ ἡ
γυνὴ ἐκλήθη νὰ μετὰσχῃ τῆς
κοινῆς τῇ ἀνθρωπότητι πνευμα-
τικῆς πανθαλασσίας. Ἀλλὰ τόσων
αἰῶνων προλήψεις, τόσων αἰώ-
νων σκοτος καὶ ἀμάθεια ἀπε-
τύπωσαν ἀτυχῶς τὴν μαρτυρ-
σφραγίδα τῶν ἐπὶ τοῦ πνευμα-
τικοῦ ἡμῶν βίου ἐπὶ τοσοῦτον,
ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρ-
ωσιν ἡμῶν καὶ σήμερον ἐτι ἡ
ἐκπαίδευσις διὰ τὴν γυναῖκα
θεορεῖται παρὰ τῶν πολλῶν
ἢ ὡς βιοποριστικὸν μόνον αὐ-
τῆς ἐπάγγελμα, ἢ ὡς πολυτέ-
λεια ἐπιβλαβής.

Καὶ διεκρίθησαν μὲν ἐν τῷ
χρονικῷ τοῦ ἐλευθέρου ἡμῶν

βίου διαστήματι ἀνὰ τὸν κοινωνικὸν ὀρίζοντα γυναϊκίαις τινας, ποῖαν τινα καταλαβοῦσαι θέσιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐθεωρήθησαν ὡς ὡς ἀποτελοῦσαι ἐξαιρέσει, ὡς ἐκτακτα φαινόμενα.

Ἐν γένει δὲ γυνή χειρίζομένη τὸν κάλαμον, γυνή τολμῶσα νὰ ἐξελέγη ἰδίαν γνώμην, ἔστω καὶ δειλήν, ἔστω καὶ ταπεινὴν, ὑπὲρ πάντοτε ἀντικείμενον εἰρωνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ σαρκαστικῶν μειδιαμάτων.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἐν τούτοις, ἢ περὶ τῆς γυναϊκείας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνικανότητος πεποιθήσει, ἐὰν ἦτο ἀνεκτὴ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ δύναμις τοῦ ὑλικῶς ἰσχυροτέρου ἐπεκράτει, εἰς τὸν αἰῶνα ἡμῶν τῆς κατισχύσεως τοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ ὑλικῶς βίου ὀλέθρια διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀποτελέσματα.

Ἐθνικὴ λοιπὸν ἀνάγκη ἐπέβαλλεν ἡμῖν τὴν διάρρηξιν τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, οἷτινες παρέδιδον τὴν γυναίκα εἰς βίον ἡκιστα ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν ὑψηλὴν καὶ εὐγενῆ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν τῆς.

Ἄλλὰ πόσους ἀγῶνας καὶ δυσκολίας οἱ ἄλλοτε ἰσόβιοι δοῦλοι κατέβαλον ἵνα κατορθώσωσι καὶ πείσωσι τοὺς ἑκάστοτε κυρίου των, ὅτι καὶ αὐτοί, ὡς ἄνθρωποι, ἐκτῶντο ὑπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας των! Τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας, τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, τὰς αὐτὰς θυσίας ὠρείλομεν καὶ ἡμεῖς; νὰ καταβάλωμεν, ἢν οὐχί ἵνα ἐξασφαλίσωμεν τὴν πνευματικὴν ἡμῶν χειραφέτησιν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἵνα διεδικησῶμεν τὴν θέσιν, ἣν ὁ Θεὸς καὶ ἡ πατρίς ὡς εἰς ὄντα πεποιτισμένα μὲ νοῦν καὶ ψυχὴν παρεχώρησεν εἰς ἡμᾶς.

Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖτο σύσσωμος τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν συνεργασία. Ἀπαιτεῖτο ἢ ἔμπνευσις πεποισίσεως πρὸς ἑαυτὰς, πρὸς τὰς ἰδίας ἡμῶν δυνάμεις. Ἀπαιτεῖτο ὠθησις πρὸς ἐπίδοσιν τῆς γυναϊκείας διανοίας εἰς βίον σκοπιμώτερον καὶ πρακτικώτερον, τῆς γυναϊκείας καρδίας πρὸς βίον εὐγενέστερον, φιλανθρωπώτερον.

Ταῦτα πάντα ὄργανον ἀποκλειστικῶς γυναϊκειῶν, κοινὸν πασῶν τῶν γυναϊκῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν κτῆμα ἀνέλαβε νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» μὲ πρόγραμμα μετριοπαθές, μὲ πνεῦμα φιλόανθρωπον καὶ δίκαιον, μὲ ὕψος σεμνόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἥθος, καρτερίαν, ἐπιμονὴν καὶ ἀποαστικὴν τρεῖς ἤδη μέχρι σήμερον ἔτη ἀγωνίζεται τὸν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ φύλου τῆς ἀγῶνα. Ἀγωνίζεται νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ πεποιθήσεις, νὰ καταδικάσῃ ἀδίκους καὶ ἐπιβλαβεῖς προλήψεις, νὰ καταρρίψῃ βραδύτους καὶ τυραννικοὺς φραγμοὺς.

Κατὰ πόσον ὁ ἱερός αὐτῆς σκοπὸς ἐνοήθη, κατὰ πόσον τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἐπεδοκιμάσθη, κατὰ πόσον ἡ πορεία αὐτῆς ὑποδοκίμησεν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὁσημέρη ἀνὰ χιλιάδας προσερχομένων νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς, νὰ ποτισθῶσι μὲ τὰς ἰδέας τῆς, νὰ ἐνισχυθῶσι μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις τῆς. Κατὰ πόσον τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος ἐξυπηρετοῦνται δι' αὐτῆς, ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ ὅτι τὰ ἐξοχώτερα αὐτῆς τέκνα, αἱ εὐγενέστεραι καὶ πατριωτικώτεραι αὐτῆς καρδίαι, οἱ μεγαλοφυέστεροι αὐτῆς νόες παρέσχον καὶ παρέχουσιν αὐτῇ τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν, ἐνισχύοντες, παρορμῶντες, ἐνθαρρύνοντες αὐτὴν μετὰ πλείονος ὁσημέρηι ζήλου, μετὰ μείζονος ἑκάστοτε στοργῆς.

Δὲν θέλομεν οὐτε νὰ ἀνακεφαλαιώσωμεν οὐτε νὰ ὑπομνήσωμεν τί ἐπετεύχθη ὑπὲρ τοῦ φύλου ἡμῶν διὰ τῶν ἀκαταβλήτων ἀγῶνων τοῦ ὄργανου τούτου. Ἀπονέμομεν μόνον τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην μας, πρὸς πάσας καὶ πάντας τοὺς ὑποστηρίξαντας ἡμᾶς κατὰ τὸ τριετὲς τούτο χρονικὸν διάστημα. Ἰδιὰ δὲ θερμότητα ἀπονέμομεν εὐχαριστίας πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ εὐγενεῖς συναδέλφους ἐφημερίδας, ὅσαι μετ' ἀδελφικῆς ἐπιεικειᾶς παρηκολούθησαν τὴν πορείαν μας καὶ πλήρη παρέσχον ἡμῖν τὴν ὑποστήριξιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν των.

Πρὸς τὰς πολυπληθεῖς φίλας ἀναγνωστρίαις μας, πρὸς ἃς κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἶ τι καλὸν ἐπετεύχθη, λέγομεν: Πολλὰ ὑπολείπονται εἰσέτι, ἐφ' ὧν ἀναθέτομεν τὰς ἐλπίδας μας. Ἡ ἔνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν. Ἡ Πατρίς ἔχει ἀνάγκη καὶ τῶν ἀσθενῶν ὡς καὶ τῶν κραταιῶν τέκνων τῆς. Συνασπισθώμεν καὶ βελώσωμεν.

ΛΙΝΑ ΜΟΡΓΕΝΣΤΕΡΝ

Ἀναβάλλομεν σήμερον τὴν συνέχισιν τῶν βιογραφιῶν τῶν διασημῶν τοῦ αἰῶνός μας Ἑλληνίδων γυναικῶν, διότι δὲν καταρῶθη ἀκόμη νὰ εὑρεθῇ ἡ εἰκὼν μιᾶς τῶν ἐν τῇ πρώτῃ βραχίονι τασομένων. Προσθέτομεν δὲ εἰκὼν μετὰ βιογραφικῶν σημειώσεων τῆς Γερμανίδος συναδέλφου κ. Λίνας Μόργενστερν, διευθυντρίας γερμανικῆς οἰκογενειακῆς Ἐφημερίδος.

Ὄνομα λατρευτὸν καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν, ὄνομα, ὃ καὶ αὕτη ἡ ἡγεμονίς Σοφία μετ' ἀγάπης πολλῆς ἀναφέρει, εἶναι τὸ τῆς ἐξόχου πατριώτιδος μεγαλοφυοῦς γυναϊκῆς κ. Λίνας Μόργενστερν.

Ἀνθηρὰν μὲ ὄλην τὴν λευκὴν κόμην τῆς, ἰσούραστον ἀνεξάντητον, φιλοπόδοτον εὐρίσκομεν αὐτὴν ἀπὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτων ἐπὶ κεφαλῆς πάντων σχεδὸν τῶν εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων, φέρουσιν εἰς πέρας πᾶν ὅ,τι ὁ μέγας αὐτῆς νοῦς συνέλαβε καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτῆς καρδία ἐπόθησεν ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου τῆς.

Εἶναι ἰδρύτρια ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, μαγειρείων τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ, ἀσύλων διὰ τὰς παρεκτρεπομένας καὶ μετανοοῦσας γυναίκας, σχολείων μαγειριστῶν καὶ οἰκοδοσποινῶν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἀπανταχοῦ τῆς Γερμανίας εἰσαχθεῖσα μέθοδος Φροέβελ, ἡ τόσον συντελέσασα εἰς τὴν ὑγιᾶ ἀνάπτυξιν τῶν Γερμανοπαίδων.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870-71 ἡ κ. Λίνα Μόργενστερν ἦτο πρόεδρος τοῦ πολεμικοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Μετ' εὐγνωμοσύνης δὲ καὶ ἀγάπης ἀναμνησκονται αὐτῆς οἱ νοσηλευθέντες παρ' αὐτῇ Γάλλοι τραυματίαι. Τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς ἀνάμνησιν οὐτε ἡ τοῦ χρόνου πάροδος οὐτε ἡ ἀμοιβαία τῶν δύο λαῶν ἔχθρα ἴσχυσε νὰ ἐλαττώσῃ.

Ἡ κ. Λίνα Μόργενστερν, ἦν ἔσχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν ἔργων καὶ ἰδρυμάτων. καὶ τῆς ὀποιᾶς προσεχῶς δημοσιεύομεν μελέτην περὶ Γερμανίδων Γυναικῶν, διακρίνεται καὶ ὡς ποιήτρια, συγγραφεῖς καὶ παιδαγωγὸς ἀρίστη.

Πλὴν τῆς ἐβδομαδικῆς ἐφημερίδος τῆς ἡ κ. Λίνα Μόργενστερν ἐκδίδει κατ' ἔτος συγγράμματα ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν κορασιῶν, ἐπὶ τῆς μα-

γειρικῆς τέχνης, ἃτινα ἀνεύρισκει τις εἰς πᾶσαν βιβλιοθήκην τῶν ἐν Γερμανίᾳ ὀμοφύλων μας.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ ἔτους ἤρξατο ἐκδίδουσα ἀνὰ τόμους τὰς βιογραφίας τῶν διαπρεψασῶν ἐν Γερμανίᾳ γυναικῶν. Ἡ κ. Λίνα Μόργενστερν χαίρει μεγάλης δημοτικότητος, πεποικισμένη διὰ τῆς ἐξοχωτέρας των ἀρετῶν, τῆς αὐταπαρνήσεως. Εὐρίσκει τις αὐτὴν παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει πόνος καὶ δυστυχία δεομένη ἀνακουρίσεως, ἢ ἀνάγκη ἐργασίας πρὸς ἐκτέλεσιν προόδου.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Εἰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς δραματικῆς τέχνης ὑστερεῖ τὸ ἔργον τοῦτο πολλῶν ἄλλων τοῦ Εὐριπίδου, ἐν τῇ δημιουργίᾳ ὅμως τοῦ προσώπου τῆς Ἡρώιδος τοῦ ὁ μέγας ποιητῆς παρήγαγε τὸν εὐγενέστατον καὶ τελειότατον τύπον τῆς γυναϊκῆς ὡς συζύγου.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις δράμασι σπανίως παρίσταται ἡμῖν ἡ γυνὴ ὑπὸ τοιοῦτον φῶς, σπανίως ὡς ἐξοχὸς καὶ ἀφοσιωμένη σύζυγος, εἰ καὶ ὡς μήτηρ καὶ ἀδελφὴ πολλαῖς ἐφιλοτεχνήθη διὰ λεπτοτάτης καὶ καλλιτεχνικωτάτης χειρὸς καὶ μετὰ δεινῆς ψυχολογικῆς ἀκρίβειας.

Καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον. Ἄν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅρους τοῦ ἀρχαίου συζυγικοῦ βίου, εὐκόλως ἐννοεῖ διατί ἡ δραματικὴ ποίησις τόσῳ σπανίως ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς ἐξαισιοῦ ἀφοσιώσεως τῆς γυναϊκῆς ὡς συζύγου.

Ἡ μητρικὴ στοργὴ, τὸ ἀδελφικὸν φίλτρον ἐν αὐτῇ τῇ συγγενείᾳ τοῦ αἵματος ἐνστιγματικῶς, οὕτως εἶπειν ὑπάρχουσα, ἐξεδηλώθη παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ζωηρῶς καὶ θερμῶς, μόλις αἱ πρῶται κοινωνίαι ἐξηθροπίστησαν καί, οὕτω συμβαίνει νῦν ἔτι παρὰ ταῖς ἐν τοῖς σπαργάνοις εὐρισκομέναις κοινωνίαις, ἀλλ' ἡ συζυγικὴ ἀγάπη, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τοιαύτην τελειότητα ἐξελέγξῃ, τοιοῦτον ἠθικὸν ὕψος, προσαπαιτεῖται ἡ εὐγενεστάτη ἐκλείπτουσι τῶν αἰσθημάτων ἀμφοτέρων τῶν ἐν συζυγίᾳ προσώπων καὶ ἡ ἐντελεστάτη ὑπ' αὐτῶν κατανόησις καὶ συναίσθησις τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους μόνον δύναται νὰ μεταρσιωθῇ εἰς τοιοῦτον εὐγενείας ὕψος ἡ κατ' ἐλογίην αὕτη συγγένεια καὶ νὰ καταστῇ ἰσχυρότερα καὶ ὑπερτέρα καὶ τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας ἔτι.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους τὸ πρόσωπον τῆς Ἀλκήστιδος διεγείρει γλυκυτάτην καὶ τρυφερωτάτην συγκίνησιν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ συμπαιθεῖ αὐτοῦ λεπτότητι καὶ ὀφείλεται ὄντως τῷ Εὐριπίδῃ, τῷ κεχαρκτηρισμένῳ ὡς μισογυνῆ ποιητῇ, δίκαιος φόρος θαυμασμοῦ καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ γυναϊκειοῦ κόσμου, διότι ἐμάντευσε σχεδὸν καὶ ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ μουσικοῦ φωτὸς τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ζωηρῶς παρέστησεν ἐν τῷ εὐγενεῖ τύπῳ τῆς Ἀλκήστιδος τὸν ὠραιότατον θησαυρὸν τῆς γυναϊκείας καρδίας, τὴν μᾶλλον ξένην τοῦ ὀρμεμφότου στοργῆν, τὸν μέγαν ἠθικὸν ἔρωτα, τὴν μᾶλλον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξαρτωμένην ἀφαισίαν!

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος. Ὁ σύζυγος τῆς Ἀλκήστιδος Ἀδμητος, γενναῖοφρων καὶ φιλόξενος βασιλεὺς τῶν Φερῶν, ἐφιλοξένησεν ἐν ἀγνοίᾳ του τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα, ἀποτίνοντα τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ποιήν του, ὃ δὲ

θεός, ἀμοιβῶν τὴν εὐμένειαν τοῦ βασιλέως, ἐπέτυχε παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ ὥρα τῆς τελευτῆς του, νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ἂν τις ἕτερος ἐκουσίως δεχθῇ τὸν θάνατον ἀντ' αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἐπέστη ἡ ὥρα αὕτη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τοῦ Ἀδμήτου, ὅτε ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦν πολὺτιμος ἔτι τῷ τε κράτει καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ του!

Καὶ νῦν τίς θέλει δεχθῆν ν' ἀποθάνῃ ἀντ' αὐτοῦ; Ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν ζώην ἦτο ἄγνωστον ἔτι πάθος ἐν τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ σφριγώσῃ ἀνθρωπότητι. Ὁ ἄνθρωπος, πιστότερος πρὸς τὴν φύσιν, προσεκκολλᾶτο μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως εἰς τὴν ζώην. τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, αἱ ἀπλαῖ ἀπολαύσεις τοῦ βίου ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς καὶ μόνον μεγάλη τις ἰδέα, μόνον ἐξοχὸς ἀφαισίως ἠδύνατο νὰ ἰσχύσῃσιν, ὅπως καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς πρὸς τὸ ζῆν ὁρμῆς!

Ὅποτε τίς ἄλλος ἢ οἱ γονεῖς, ἢ γηραιὰ μήτηρ, ὃ γέρον πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου ἠδύνατο εὐκολώτερον νὰ προσφέρωσιν ἐκουσίως τὴν ἰδίαν ζώην εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου;

Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ γονεῖς, οἱ εἰς τὸ τέμμα τοῦ βίου ἀφικόμενοι, ἀρνούονται νὰ προαποθάνωσιν ἐκεῖνου!

Ὁ μεταξὺ Ἀδμήτου καὶ τοῦ πατρός του Φέρητος διάλογος, καθ' ὃν ἐκδηλοῦται ὁ εἰδεχέστατος ἐγωϊσμός τῆς ψυχῆς, τὸ ταπεινὸτατον συναίσθημα ζωόδου φιλοζωίας, πλήττει μὲν δυσχερῶς τὴν ψυχὴν, κινεῖ εἰς ἀποστροφὴν, πλὴν βεβαιῶς ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπομεν, δηλ. τὴν ἰσχυρὰν προσκόλλησιν πρὸς τὴν ζώην, τὸ ἀμετρον πρὸς αὐτὴν πάθος.

Ἐνθὺ ὁ Ἀδμητος αἰτιᾶται τὸν πατέρα του διὰ τὴν ὀλιγην πρὸς αὐτὸν στοργὴν, ὃ Φέρης, οἷονεἰ ἀπολογούμενος, ἀπαντᾷ «Χαίρεις ὄραν φῶς; πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; ἢ μὴν πολὺν γε τὸν κάτω λογίζομαι χρόνον. τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ». Καὶ ἄλλαχού πάλιν λέγει. «Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον».

Ἄλλὰ τὸ φίλον φέγγος τοῦ θεοῦ, τὰς γλυκεῖας τέρψεις τῆς νεότητος, τὰ μικρὰ χαριέντα τέκνα τῆς, αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου, ἀποφασίζει νὰ καταλίπῃ ἢ Ἀλκήστις, ἢ νεαρὰ σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου ἐξ ὕψιστης ἀφαισίσεως πρὸς τὸν ἄνδρα.

Ἡ ἀντίθεσις τῆς εὐγενοῦς ταύτης αὐτοθυσίας πρὸς τὸν χαμερπῆ τῶν γονέων ἐγωϊσμὸν ἐξαίρει ἔτι μᾶλλον τὸ κάλλος τῆς ὥραιας τῆς Ἀλκήστιδος προσωπικότητος ὡς εἰς καλλιτεχνικὴν εἰκὼνα τὸ οὐδὲν καταναυγάζει περιφανέστερον τὰ φωτεινὰ αὐτῆς μέρη.

Ἴδου πῶς ἐν τῷ δράματι διηγεῖται ἡ θεράπεινα παθητικώτατα πρὸς τὸν χορὸν τῶν γερόντων τὰ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς δεσποίνης.

Ὅτε ἐνόησε, λέγει, ὅτι ἐπέστη ἡ τελευταία ἡμέρα, ἔλουσε τὸ λευκὸν αὐτῆς σῶμα, περιεβλήθη τὴν καλλίστην αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ κοσμηθεῖσα εὐπρεπῶς ἐστῆ κατόπιν πρὸ τῆς Ἔστιας καὶ προσυνηθή ὑπὲρ τῶν φιλάτων τῆς τέκνων. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἀληθῶς γυναϊκείας ἀδυναμίας περὶ τὸν κालωπισμὸν τοῦ σώματος εἶναι συγκληνητικώτατη ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει, προδίδουσα φανερῶς ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ εἴχετο τῆς ζωῆς καὶ δι' αὐτῶν ἔτι τῶν λεπτῶν κρίκων τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν στολισμὸν, τῆς τόσῳ φυσικῆς παρὰ ὥραϊα καὶ ἀγαπωμένη γυναικί, καὶ μεγεθύνει τούτου ἔνεκα ἔτι μᾶλλον τῆς θυσίας τὴν ἰσχύν. Κετὰ τὴν προσευχὴν τῆς ἡ Ἀλκήστις συνιστῶσα τὰ ἀτυχεῖ ὄρφανὰ τῆς εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς θεᾶς, εὐχετα

ζνα μη και αυτα θανωσιν αωρως, αλλα να γεινη μακρα, μακρα η ζωη των και να τελευτησωσι τερπωνως τον βιον εις την πατρων γην. Φιλοστοργως δε μεριμνωσα περι της μελλουσης ευτυχιας των ικετευει οπως ο μικρος υιος της τυχη προσφιλου συζυγου, και η θυγατηρ της γενναίου ανδρος! Και χωρις να μεταβληθη η ωραία αυτης οψις, παρερχει τα δωματα στολιζουσα δια μουσικής πάντας τους βωμούς. Μόνον η οψις της συζυγικής κλίνης συγκινει βραχέως την ψυχήν αυτής και αποσπᾶ θερμά δάκρυα από των ορθαλμών της.

Η μεγαλόψυχος καρδιά της πληγόνεται υπό της αλγεινής σκέψης, ότι ἄλλη τις γυνή θέλει λάβει την θέσιν της πλυσίον του ανδρός, οὐ χάριν αποθηήσκει, γυνή οὐχι βεβαίως αυτής ευγενεστερα, ευτυχεστερα ομως.

Και τα μικρα της εξαρτωμενα από των ενδυμάτων της μητρος, κλαίουσι, διότι βλέπουσι την μητέρα των να κλαίη, ἐνῶ η δύστηνος ασπάζεται οτε μεν το εν, οτε δε το ἕτερον. Οἱ οἰκείται περιστάμενοι κατὰ την ἐπίσημον ταύτην στιγμήν χύνουσι σιωπηλά δάκρυα, ἐνῶ η̄ ευμενης δεσποινα αποχαιρετᾷ το ὕστατον αὐτούς και οὐδεις ὑπῆρχε τόσο κακός, ὥστε να στερηθη της τελευταίας ταύτης εὐνοίας! Ταῦτα διηγείται η̄ θεράπαινα προς τον χορόν, ὅστι; οἰκτερει την ἐπιθανάτον ἀνασσαν, κατεχόμενος υπό συναισθήματος βραθέος σεβασμοῦ προς την ἀρετήν και την υπερτάτην αὐτης θυσίαν.

Ἐνῶ δὲ ο χορός θρηνει την νεαράν γυναίκα και συμπονει τῷ Ἀδμήτῳ δια την ἀπώλειαν τοιαύτη; συζυγου, ἐμφανίζεται ἐπι της σκηνῆς η̄ Ἀλκιστις και ο βασιλεύς.

Ἐκείνη αποχαιρετιζει το ὕστατον τον ἥλιον και της ἡμέρας το φῶς, ἐνῶ ὁ Ἀδμητος ικετευει αὐτην να μη ἐγκαταληψῃ αὐτόν και τα τέκνα, να ἀντιστη, να διαφιλονικησῇ ἐαυτήν τῷ Χάρωνι, διότι, ἂν ἐκείνη ἀποθάνη οὐδὲν ἔχει πλέον δι' αὐτόν θέλητρον ο βίος! Ἡ νεαρή γυνή τῷ ἀπαντᾷ ἴτι βλέπει ἤδη το σκάφος το δίκωπον, ἀκούει ἤδη του Χάρωνος καλοῦντος αὐτην ὀλίγα μόνον τῇ υπολείπονται στιγμή, συλλέγουσα δε τὰς δυνάμεις της πάσας ἐκδηλοῖ τῷ συζυγῷ την τελευταίαν της θέλησιν. Ἄντι της προς αὐτόν ἐξόχου ἀφοσίωσης, ἀντι της θυσίας της ζωῆς, της νεότητος και της στερήσεως των τέκνων, χάριν αὐτῶν των τέκνων, ἅτινα και αὐτός βεβαίως οὐχι ὀλιγώτερον ἐκείνης ἀγαπᾷ, ἐξορκίζει αὐτόν να μη λάβῃ ἄλλην γυναίκα, να μη δώσῃ εις αὐτὰ μητριάν, μέλλουσαν να ἐπιβάλλῃ ἐπ' αὐτῶν θρονεράν χεῖρα, «ἐχθρα γάρ, λέγει, η̄ πιούσα μητριαί τέκνοισ τοῖς πρόσθ' ἐχιδνης οὐδὲν ἠπιώτερα», διατυπῶσα δια των πικρῶν τούτων λόγων την θλιβεράν περι της μητριαῖς προαιώνιον πρόληψιν.

Κατόπιν συνιστᾷ θερμῶς εις την πατρικὴν καρδίαν τα τέκνα, και το μεν μέλλον του υἱοῦ της ἦττον ἀπασχολει την μητρικὴν αὐτης μέριμναν, ἐπειδὴ «ὁ ἄρσεν παῖς πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν» της μικρᾶς της κόρης ομως, του ασθενούς τούτου πλάσματος, η̄ τυχη εἶναι το τελευταῖον αὐτης μέλημα της κόρης, δι' ἦν ἐν ταῖς κρισιμωτάταις του βίου στιγμήαις οὐδὲν ὑπάρχει μητρος ευγενεστερον!

Συναίσθημά τι ευγενούς υπερηφανείας φαιδρύνει τὰς τελευταίας της ἐπιθανάτου στιγμάς, ἐπι τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ της ἰδίας συνειδήσεως, ἐπι τῇ σκέψῃ οτι και ο συζυγος και τα τέκνα δύνανται να σεμνύνωνται, ἐπειδὴ ἔσχον αὐτην ὡς συζυγον, αὐτην ὡς μητέρα.

Ο Ἀδμητος θρηνῶν πικρῶς τῇ ἀπαντᾷ δια λόγων και ἐπισήμων ὑποσχέσεων, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτῇ τον θάνατον σχεδόν γλυκύν.

Τῇ διαβεβαίωσιν οτι και ζωκα και θανοῦσα θὰ ἴναι πάντοτε η̄ μόνη γυνή της ἀγάπης του, οὐδέποτε θέλει παρηγορηθη δια την στέρησίν της, θέλει παύσει εις το ἐξῆς τους κόμους και τὰς μετὰ των συμποτῶν συναστροφᾶς, θέλει παραιτηθη και αὐτῆς της προς την Μοῦσαν λατρείας, δὲν θέλει ἐγγίσει εις το μέλλον την βάρβιτον, οὐδὲ τον αὐλόν, διότι ο θανάτός της τῷ ἀφαιρει πᾶσαν τέρψιν του βίου. Δια σοφῆς τεχνίτου χερῶς θὰ κατασκευασῇ ὁμοίωμα του σώματός της και ἔχων αὐτό πλυσίον του θὰ ἀπολαύη της ψυχρᾶς και ἀπατηλῆς τέρψεως οτι εὐρίσκειται ἐτι παρ' αὐτῷ ἡ προσφιλής του. Και ὅταν ἀποθάνῃ, θὰ παραγγελιῇ να τεθη παρὰ το πλευρόν της συζυγου, ἴνα ἀποθανῶν μη χωρισθη ἐκείνης, «της μόνης αὐτῷ πιστῆς».

Μετὰ τοῦτο σβέννυται ἐν γαλήνῃ η̄ ευγενής αὐτῇ ὑπαρξις.

Σκοπὸν ἔχουσαι μόνον να θέσωμεν την ἐξοχον ταύτην γυναικεῖαν μορφήν ἐν φαινή ἀπόψει, δὲν ἐννοοῦμεν οὔτε ἀνάλυσιν του δράματος να ποιήσωμεν, οὐδὲ υπό φιλολογικὴν ἐποψὴν ἔχομεν την ἀξίωσιν να ἐξετάσωμεν αὐτό. Ὄστε παρερχόμεθα τους θρήνους του Ἀδμήτου, τους γόους του μικροῦ Εὐμήλου, κλαίωντος την νεκρωθεῖσαν μητέρα, οὐδὲ ἐπαναλαμβάνομεν τὰς παρηγορίας του χοροῦ, οὐδὲ την του Ἡρακλέους ἐστίασιν, δι' ἣς καταφαίνεται ἐναργῶς η̄ του Ἀδμήτου ὀνομαστὴ φιλοξενία, οὐδὲ την ἀπειροκαλον εὐθυμίαν του ἤρωος και την μετὰ του Χάρωνος πάλιν και ἀπολύτρωσιν της Ἀλκιστιδος (ἀφοῦ μανθάνη παρὰ του θεράποντος το ἐπισκηψαν δυστύχημα), ἢ ἀποδίδει προς τον πενθοῦντα σύζυγον. Ἀρκει ἡμῖν να δέξωμεν μίαν εἰκόνα γυναικός, ὄραϊαν και τελείαν μέχρις ἰδανικότητος, καίπερ τὰ μάλιστα ὁμοιωθηθῆ, μίαν ευγενεστᾶτην ἔκφρασιν της γυναικεῖας φύσεως. Καθ' ὅσον και σήμερον ἔτι, ὅτε δυστυχῶς, αἱ οἰκογενειακαὶ σχέσεις φαίνονται πολλακίς ἀξιοθρηνήτως τεταμέναι, δὲν εἶναι σπάνιον να ἀπαντήσῃ τις τον ὄραϊον τούτον τύπον της γυναικός, ὡς συζυγου και ἐν τῇ πεζῇ πραγματικότητι ἔτι.

Ἀληθῶς δὲν δύναται νῦν να ἐξευμενίσῃ τὰς Μοίρας, διδουσα την ζοὴν ἀντι της του πεφιλημένου ανδρός, ἀλλὰ ποσάκις διακινδυνεύει αὐτην, ὅταν ἐκείνος πάσχη, εις οὐδὲν λογισμένη την ἰδίαν ὑπαρξιν, εις οὐδὲν την καταστροφὴν της ἰδίας υγείας, τον μαρασμόν της ἰδίας νεότητος και του ἰδίου κάλλους, παλαιούσα νύκτα και ἡμέραν, ἴνα διαφιλονικησῇ πνοὴν προς πνοὴν την πολύτιμον ἐκείνην ζωὴν; Και ἂν οἱ ἀμείλικτοι νόμοι της φύσεως ἐπέτρεπον να δώσῃ εις ἀντάλλαγμα την ἰδικήν της, μετὰ πόσης χαρᾶς, μετὰ πόσης ἀνεκφράστου ευτυχίας ἤθελε το πράξει!

Εἰρήνη Οἰκονομίδου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑ

Τὸ λίκνον εἶναι τὸ πρῶτον του ἀνθρώπου ἐνδιαίτημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἡ φύσις δὲν μᾶς παρέχει τόσον ἰσχυρὰν την μνήμην, ὥστε και κατ' ἐλάχιστον να ἀναμιμνησκόμεθα τὰς ἐντυπώσεις της ἀπάλης ταύτης ἀρχικῆς διαμονῆς μας. Εἶναι τὸ πρῶτον φιλοξενῆσαν ἡμᾶς ἄστυλον ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς του ἀνὰ τον βίον περιπετειώδους ταξιδίου μας. Συγκινήσεις ἰσχυρότεραι ἐπερχόμεναι βραδύτερον ἐξαλειφουσι και τὰ ἱγνη

ἔτι των ἀρχικῶν αὐτῶν συναισθημάτων μας. Ὀδὸς εὐρεῖα και μακρὰ ἐκτείνεται πρὸ ἡμῶν, ποικίλοι διαγράφονται περι ἡμᾶς ὀρίζοντες, και ἕκαστον προς τα πρόσω βῆμα ἡμῶν, νέας ἐπαγόμενον περιπετείας, παριστᾷ ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν το παρελλόν ὑπ' ὀψιν και μορφήν λίαν συγκεχυμένην, ὥστε και αὐτὰ τα πρώτα της ζωῆς μητρικὰ φιλήματα να λησμονῶμεν.

Ἄλλ' αἱ μη ἐρες ἐνθυμοῦνται ὅτι τα τέκνα λησμονοῦσιν. Ἐνθυμοῦνται τὰς παρὰ τὸ λίκνον ἀγρυπνίας των, τὸ γλυκὺ νανούρισμα ὅπερ ἔψαλλον ἴνα ἀποκοιμήσωσι τὸ προσφιλες μικρόν, τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκστάσεις παρὰ τὸ προσκεφάλαιον της νέας ὑπάρξεως, της ζωῆς αὐτῆς της ζωῆς των.

Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ ἀναζωογονοῦνται με παράδοξον ἔντασιν κατὰ τὰς ἐπισήμους ἰδία και ἱερὰς στιγμάς, καθ' ὅς ἡ μήτηρ νυμφεύει τον ἥδη ἀνδραθέντα υἱόν, την ἥδη θαλεράν νεάνίδα κόρην της. Πῶς παρῆλθον τὰ εἴκοσιν αὐτὰ ἔτη! Και αἱ γλυκεῖαι και ἐναγωνιοὶ της βρεφικῆς ἡλικίας ἀναμνήσεις διαδέχονται ἀστραπιαίως ἀλλήλας ἐν τῇ μητρικῇ διανοίᾳ, ἐν τῷ μητρικῷ πνεύματι. Το λίκνον περιεῖχε τότε ἐν πρόβλημα. Σήμερον, την ἐπίσημον αὐτην του γάμου στιγμήν, πρὸ των ἐκστατικῶν και δακρύντων της μητρος ὀφθαλμῶν καταδεικνύεται οτι ἐκ του προβλήματος ἐκείνου ἐξήχθη ζωσα πραγματικό-της, ἀπολαμβάνουσα ἀνετως τὰς της ζωῆς ἀπολαύσεις, προωρισμένη να ζῆσῃ, να δράσῃ, να εὐδοκίμησῃ, να δοξασθῇ και δοξᾶσῃ ἕως!

Εἰς τὸ δημιουργικόν τούτο στάδιον, ὅπερ ἀποτελεῖ την ἀνατροπὴν του παιδός, τὸ λίκνον ἔχει οὐσιωδესτάτην ἐπιρροήν, διότι οὐδὲν εἶναι ἀδιάφορον προς πᾶν, ὅπερ δύναται να ἐξασκήσῃ ἐπίδρασιν τινὰ ἐπι των πρώτων ἐτῶν της ζωῆς. Ἄλλ' ὑπάρχουσι λίκνα λίαν ἐπικίνδυνα.

Συνεχέστερον ἀπαντᾷ τις λίκνα, στηριζόμενα ἐπι βύσεως καμπυλοειδούς, προωρισμένα ἀκριβῶς δια την διαρκῆ ἐκείνην ταλάντευσιν, ἣτις ἐπιφέρει τον ὕπνον. Ἡ κίνησις αὐτη εἶναι βεβαίως ἀναγκαία δια την ἡσυχίαν και την κατάπαυσιν των δακρύων των μικρῶν, ἀλλὰ δὲν στερεῖται και οὐσιωδესτάτων ἀτόπων δια την υγείαν και την πνευματικὴν αὐτων εὐεξίαν. Ὁ δια της διαρκούς του λίκνου κινήσεως προκύπτει ὕπνος δὲν εἶναι καταπεπονημένου ὄντος φυσικὴ ἀνάπαυσις, ἀνακόπτουσα προς στιγμήν την πνευματικὴν ζωὴν, ἀλλ' εἶναι κατάστασις ἀνθρώπου ἀποτόμως και τεχνικῶς ὑπνωτιζομένου, ὅπερ οὐ μόνον ἀνθυγιεινόν, ἀλλὰ και κινδυνώδες εἶναι.

Και νῆ μὲν τὸ ἐθιμον τούτο εἶναι ἀρχαῖον ὅσον και ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλ' ὅχι ἔνεκα τούτου και ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον. Ἐὰν κατηρτίζετο ἱατρικὴ στατιστικὴ, ἐξετάζουσα τὰς ἐκ του λικνισμοῦ των μικρῶν προκυπούσας ἀσθενείας, ἐὰν εις την φυσικὴν της πεπτικῆς αὐτῶν συσκευῆς εὐαισθησίαν προσετίθετο ἡ ὡς εἶ του κινουμένου πλοίου προκύπτουσα δια του λικνισμοῦ ναυτίας, ἐὰν ἐθεωρεῖτο αὐτη, ὡς εἶναι, ἡ κυρίως αἰτία των στομαχικῶν και γαστρικῶν παθήσεων, βεβαίως πᾶσα μήτηρ πονοῦσα τὸ τέκνον της, οὐδέποτε θὰ μετεχειρίζετο την βρασανιστήριον ταύτην κλίνην, προς ἀποσβῆσιν των δακρύων και ταχέαν του μικροῦ ἐφησύχασιν.

Ἐὰν δ' ἐγνώριζον ὅτι των πλείστων μικρῶν τὸ πνεῦμα ἀμβλύνεται, ὁ νοῦς καταπονεῖται, ὁ ἐγκέφαλος ἀναταράσσεται ὡς ἐκ της διηνεοῦς ταύτης κατὰ την παιδικὴν ἡλικίαν κινήσεως, βεβαίως δὲν θὰ ἐκαμάροναν δια την καταστρεπτικὴν

ταύτην ἐπιπόνησιν της ἀρχεγόνου βιομηχανίας, ἀλλὰ μακρὰν του οἴκου των θὰ ἐξέρριπτον τὸ ἐπιβλαβέςτατον τούτο δια την υγείαν των τέκνων των ἐπιπλον. Το λίκνον λοιπὸν ὡς στηρίζεται πάντοτε ἐπι βύσεων στερεῶν, μη παρέχον οὔτω την ευκολίαν του διαρκούς λικνισματος. Ἐν αὐτῷ τοποθετεῖται τὸ μικρόν, με τὸ σῶμα κατὰ διεύθυνσιν ὀριζόντειον, πάντοτε ἀκούοντος ὑψηλά, ἀνευ παραπετασμάτων, εις δωμάτιον εὐάερον και εὐήλιον προς πρόληψιν των λυμαιομένων την ἡλικίαν ταύτην σπασμοδικῶν παθήσεων.

Οὐδέποτε δὲ προκαλεῖτε τον ὕπνον αὐτοῦ δια ταλαντεύσεων, ἐὰν ἐπιθυμῆτε να ἐξασφαλίσῃτε αὐτῷ σῶμα και πνεῦμα υγίης, δι' ὃν θέλει καταλάβει ἐν τῷ μέλλοντι την θέσιν ἐκείνην ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ὁμάδι, εις ἣν φαίνεται οτι προώρισεν αὐτὸ ο Πλάστης.

ΠΑΡΤΑ ΠΙΣΩ

Πάρτα πίσω, πάρτα πίσω
μαραμμέν' ἀπ' τὰ φιλιὰ,
δάκρυ περὶ να τὰ ποτίσω
δὲν μ' ἀπόμεινε σταλιά.

Γι' αὐτὸ πέφτουں μαραμένα
χωρίς μύρο και δροσιά.
θαρρεῖς κλαῖουσε μ' ἑμένα
για τ' αὐτὴν τὴν χωρισιά.

Τόσο χρόνο 'ς τὴν καρδιά μου
λατρευμένα τὰ κρατῶ...
Στείρεψαν τὰ δάκρμά μου,
πάρτα πίσω, δὲν βαστῶ.

Ξεφυλλίζουں, ἕνα, ἕνα,
'ς τὴν ψυχρή μου ἀγκαλιά...
Ἄχ! λουλούδια λατρευμένα,
μαραμμέν' ἀπ' τὰ φιλιὰ.

Πάρτα πίσω και πεθαίνω,
μ' εἶν' ἡ θέα τους πικρὴ.
Μ' αὐτὰ θέλω νᾶν πλεγμαμένο
τὸ στεφάνι μου νεκρὸ.

Βιργινία Εὐαγγελίδου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Οἱ κροκοιδοὶς και χρυσίζοντες θύσανοι του ἡρανθέμου ἀγγέλουσιν ἡμῖν την ὄραν του ἔτους, καθ' ἣν ὁ χειμῶν φεύγων την γην μας, βλέπει τον χιονόστεικτον μανθῶνα του, πλαισιούμενον υπό δροσερὰς χλόης και ἀρωματικωτάτων ἀνθέων. Φεύγει μετ' αὐτοῦ ἡ ψυχρὰ και παγετώδης ἁμέγλη, και τοι ο θαλπερὸς της ἀνοιξεως ἥλιος δὲν ἀνεκτίσεν ἔτι ὄλην την ζωογόνον και εὐεργετικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Φεύγουσι μετ' αὐτοῦ και τὰ θερμὰ ἐξ ἑρῶν και μελωτῶν φορέματα, οἱ ἐκ βελούδων και θερμῶν κιστορῶν πῆλοι και πάντα συλλήβδην τὰ ἀναπληροῦντα την ἀναγκαίαν εις τὸ σῶμά μας φυσικὴν και ζωογόνον θερμότητα δια της τεχνητής.

Ἡ χαρίεσσα κόρη, ἣς αἱ γρ ἀφικώταται του ἀναστήματος γραμμὰ τόσοσιν καλλιτεχνικῶς διαγράφονται δια των ἀπλοποιηθεισῶν υπό του συρμοῦ φορεμάτων, χαίρει δυναμένη να ἐξερχῆται με την ἀπλήν, χαρίεσσαν και κομψοτάτην ἐσθητά της, χωρις να κούπητῃ ὄλην ἐκείνην την ραδινήν καλλονὴν της υπό τὸ βάρος οασειδῶν ἐπανωφορῶν. Ἄλλὰ και νᾶ γυνὴ ὀφείλει να ἀποφεύγῃ τὴν γρηῆσιν των ἐπανωφορῶν, διότι τὸ μόνον σχῆμα φορέματος, ὅπερ ἐν ὄλω ἀναδεικνύει γρα-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Π. Ταυρίδα. Αντίτιμον ελήφθη. Ένεγράφητε. Έκαστός τῶν προεπιθεμένων τόμων ἀδελτός φρ. χρ. 8. δεδεμένος φρ. χρ. 10. — Κον Ζ. Α. Δημόν Ιστιαίων. Συμμορφωμένα δὴ γίγνεται σας. — Κον Μ. Ζ. Σύρον. Ημερολόγια ἀπεσταλμένα. Ἐλπίζομεν δτι ἐλήφθησαν ἤδη. — Μιχ συνδρομητρία Βάρνα. Κόρη, οἷα τὴν περιγράφετε δὲν εἶναι φρόνιμον. ἀλλ' οὔτε πρέπον νὰ μεταβιῶν οὔτε εἰς δημοσίους, οὔτε εἰς ἰδιωτικούς χορούς μετὰ ξένων, ἀφοῦ ἔχει γονεῖς ἐναμένους νὰ τὴν συνοδεύσωσιν. — Κον Α.Κ. Ε. Οἱ, Κ. Α. Εἰ. Μ. Ἀθήνας. Εὐχριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ἐπάρχουσι πληρὴ τῶν ἀναλαούσων ἤδη νὰ ἐργασθῶσιν ὡς τὰς πενήκοντα κυρίας, αἷτινες ἔχουσι δικαιώματα προτεραιότητος. — Κον Μ. Θ. Κ)πολιν. Αἱ προπόσεις φέρονται ἐπὶ πνευματικῶν ποτιῶν καὶ ὄχι ἐπὶ ὕδατος. διότι τὸ ὕδωρ πίνομεν ἐξυπηρετοῦσαι φυσικὴν ἀνάγκην, ἐνῶ τὰ ποτὰ πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἡδονὴν τῶν γευστικῶν ὀργάνων. Ἀναμιμνήσκοντα λοιπὸν τῶν φίλων καὶ εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐν στιγμῇ διαχύσεως, προκυπτούσης ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ἣν προενεῖ ἡ γυνεὴ καὶ ἀρωματίζης τῶν ποτιῶν πόσις καὶ ἰδία ἢ τοῦ Καμπανίτου, ὅστις εἶναι πάντοτε ἀχώριστος τῶν προπόσεων. — Κον Κ. Α. Σμόρονην. Τὰ ἐν λόγῳ φύλλα ἀπεσταλμένα δὲς. Ἐν κρατῶνται κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀγνοοῦμεν. Οὐχ ἤττον ἀποστελλομεν δι' ἐπιθάτου, ἐὰν μὰς ὑποδείξητε τοιοῦτον. Τὰ περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν κ. Κ. δὲν ἐννοοῦμεν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν καὶ σημασίαν εἰς ἐπιστολήν, ἣν ἡ γράφασα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑπογράψῃ. — Κον Ι. Π. Ξηροχωρίον Δρ. 35 ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε νέα συνδρομητρία. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Κον Κ. Κ. Πειραιᾶ. Ἀποῦμεθα ἀδυνατοῦσαι νὰ δημοσιεύσωμεν τοιαύτην διατριβὴν. Θὰ φανῶμεν περικυτολογοῦσαι. Μὰς ἀρκεῖ ὁ εὐγενὴς καὶ ἐνθουσιώδης ζήλος σας καὶ αἱ τόσον κολακευτικαὶ κρίσεις, δι' ὧν καὶ ἐπισπασαθε ἤπειρον τὴν εὐγνωμοσύνην μας. — Κον Δ. Γκ. Κραβασαρά. Ἐπιστολὴ μετὰ Δρ. 25 ἐλήφθη. Ἐσώκλειστος ἐνεχειρίσθη Ἀπίρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. — Κον φιλόκαλον Ναύπλιον. Τὰ περὶ συμμορφωμένα εἰς ἐνθουσιάζουσιν, ὅχι ὅμως καὶ ἡμᾶς διὰ τὴν τοιαύτην προτίμησιν. Ἐὰν δὲν παύσωμεν νὰ θεωροῦμεν ἑαυτὰς κούκλας, ἡ θέσις μας ἀντὶ νὰ βελτιοῦται θὰ δεινῶσαι ἐπὶ μᾶλλον — Κον Ν. Β. Παρόν Δρ. 20 μετ' ἐπιστολῆς ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Κον Μ. Ν. Μ. Χρήματα ἐλήφθησαν. «Ἀσπασίαν» ἀποστέλλομεν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ὡδὸς εἰς τὸ φύλλον ἐκεῖνο παρελήφθη ὑπὸ τοῦ τυπογράφου, ἐνώπιον παρ' ἡμῶν εἶχε καταταχθῆ εἰς τὴν δημοσιεύσιμον ὕλην. Κατὰ λάθος δὲ διελύθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τὰ στοιχεῖα καὶ τὸ χειρόγραφον ἐ-

σου, καὶ ἐπιμένεις νὰ ἀγαπᾷς τὸν ἄθλιον αὐτὸν δολοφόνον τοῦ πατρός μου; ἐκεῖνος ὠδήγει εἰς τὴν λαιμητόμον τὸν Δοριάτ.

— Τὸν ἀγαπᾷ. Ἐντρέπομαι διὰ τὸ αἰσθημὰ μου αὐτὸ, ἀλλ' εἶναι ἀνώτερον τῆς θελήσεώς μου.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, Λουκιανή. Μὴ βλασφημεῖς οὕτω σοὶ ἐπαναλαμβάνω δτι εἶναι ἀδύνατον.

Ἡ Λουκιανὴ τότε ἤρξατο διὰ χειμάρρου παραφόρων λόγων νὰ διηγῆται πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς τὸν καταφλέγοντα τὴν ψυχὴν τῆς ἔρωτα, νὰ καταρᾶται ἑαυτὴν, νὰ κλαίῃ ἀλλὰ πάντοτε ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἰδέαν δτι τῆ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπομακρυνθῆ ἄνδρὸς, ὃν τόσῳ διαπύρως ἠγάπα.

— Πήγαινε, φύγε μακρὰν μου, εἶπεν εἰς τὴν Κλαυδίην.

Δὲν εἶμαι ἄ τι οὔτε νὰ ἀναφέρῃς ποτὲ τὸ ὄνομά μου. Ὑγιαίνε, Κλαυδίην μου, ὕγιαίνε!

Τόσον δὲ καλὰ ἐπαίξε τὸ μέρος τῆς, μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ καὶ παραφορᾶς ἐτόνισε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὥστε ὁ Μονμάγερ οὐδὲ στιγμὴν συνέλαβε τὴν ἐλαχίστην περὶ συνεννοήσεως τῶν δύο ἄελφῶν καὶ προσδοκίας ὑπόνοιαν.

Ἡ Κλαυδίην ἀπεσύρθη καὶ ὁ Μονμάγερ ἔμεινε ἐπὶ ὦρας ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην, πεισθεῖς ἤδη ὅτι τὸ μουσικὸν ἦτο γνωστὸν πρὸς ἀμφοτέρως τὰς ἀδελφάς, δτι ἡγαπᾶτο παραφόρως ὑπὸ τῆς Λουκιανῆς, ἀλλ' ὅτι ἡ Κλαυδίην ἦτο ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του ἔχθρος.

— Πρέπει ν' ἀποθάνῃ, εἶπεν, ἀνεγειρόμενος τῆς θέσεώς του καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὑπονομασίον του.

— Μόνον οἱ νεκροὶ δὲν ὀμιλοῦσιν!

Τὴν ἐπαύσιον τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ὁ Μονμάγερ, πάντοτε σπύδους καὶ σφόδρα τετραραγμένος, ἵστατο εἰς τὸν εἰώστην τοῦ ἐργοστασίου του. Ἀψφνης γλῶσσαι πυρὸς καὶ πυκνὰ νέφη καπνοῦ ἐφανήσαν διασχίζοντα τὸν ὀρίζοντα πρὸς τὸ μέρος τῶν Βερναδεδῶν. Τὸ χωρίον ἔκαέτο, τοῦ πυρὸς τσθέντος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἀπομακρυνόμενων ἤδη. Ὁ Μονμάγερ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ

σχίσθη. Ἐνεσθῆεν τὸ ἀδύνατον τῆς δημοσιεύσεως ἐν τοῖς ἐπομένοις φύλλοις. — Κον Ε. Κ. Τρίπολιν Βαρθαρίας Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τὴν γνώμην σας. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ἔργον εἶναι ἐπίμοχλον καὶ ἄχαρι ἔπεται δτι δὲν πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν, ἔστω καὶ μετ' ὀφείας, ἀκριβῶς πρὸς μὲρῶσιν κοινωνίας, οἷαν τὴν περιγράφετε; Ὁ ἐν Πειραιεῖ κ. οὐδεμίαν, ὡς μὰς εἶπεν, ἔχει ἐντολήν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διατήρησις βουτύρου. Ἴνα διατηρήσητε τὸ βούτυρόν σας νωπὸν ἀρκεῖ νὰ καλύψητε αὐτὸ διὰ λευκοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, βεβρεγμένου ἐντὸς ὕδρου.

Πῶς αἱ ἥλιοκαεῖς χεῖρες ἀνακτῶσι τὴν λευκότητά των. Λαμβάνετε ἐν ὄρ. θεϊκοῦ ὀξέος, δύο ποτήρια ὕδατος ἀπεσταλαγμένου, 1)2 ὄρ. αμύνας, ἀναμιγνύετε καλῶς πάντα ταῦτα καὶ ἀφοῦ πλύνετε τὰς χεῖρας δι' ὕδατος καὶ σάπυκος, βυθίζετε αὐτὰς εἰς τὴν διάλυσιν ταύτην.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ζωμος ἐκ φακῶν. Βράζειτε 3—4 κρόμμυα ἐντὸς τοῦ ὕδατος περᾶτε διὰ τοῦ τρυπητοῦ. Ἰδιαίτερως βράζετε τὰς φακὰς χωρὶς ἄλας, ἵνα ἀποσταλάξωσι, διαλύετε τότε τὸν χυλὸν τῶν κρομμύων προσθέτετε 1)2 ὄκλαν ὕδατος ρίπτετε τὰς φακὰς καὶ ἀνάλογον δόσιν ἐλαίου. Ἐντὸς κλιχτοῦ ράκου δένετε δύο σχιῖας σκορίδου, δύο φύλλα δάφνης, ὀλίγον φλοῖον λεμονίου, ὀλίγον πετροσαλινον καὶ ἀρκετὸν πέπερι ἀκοπένιστον. Ἀφήσατε νὰ βράσωσιν ὀλα μαζί. Ὅταν αἱ φακὰς εἶναι ἑτοιμοὶ, ἀποσύρετε πάντα ταῦτα. Διαλύετε ἐντὸς ὕδρου δύο κοχλιαρία φαρίνας, τρίψετε ὀλίγον ζεντρολίθων, ἀναμιγνύετε μετὰ τὰς φακὰς, προσθέτουσα καὶ τὸ ἀνάλογον ἄλας. Ἀφίνετε νὰ βράσωσιν ὀλίγον καὶ σερβίρετε. Διὰ τοιοῦτον εὐγευστον ζωμὸν δικαίως ὁ Ἡσαῦ ἐπόλησε τὰ πρωτοτόκια του.

Ζωμος δυνατός διὰ πᾶσχοντα. Δὲν εἴμεθα ὅλαι πλούσια, ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν ἀνὰ ὀκάδας τὸ βόειον κρέας, ὅπως παρέχωμεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μας ἰσχυρὸν ζωμόν. Κόπτομεν λοιπὸν ἐν τεμάχιον κρέατος εἰς λεπτοτάτας λωρίδας, ἀφαιροῦμεν πᾶν πᾶχος καὶ πάσαν νευρώδη ἵνα, τοποθετοῦμεν ἐντὸς ἐπιμήκουσιν φιάλης, ἕξεκείνων, εἰς ἄς συνήθως περιέχεται ἡ μουστάρδα. Σφραγίζομεν καλῶς ἐκ τῶν ἔνω καὶ θέτομεν ἐντὸς χύτρας, ἐν ἣ βράζει τὸ ὕδωρ. Ἀφίνομεν νὰ βράσῃ ἐπὶ δύο ὧρας, ὅτε πᾶς ὁ χυμὸς τοῦ κρέατος ἐξέλθῃ ἐντὸς τῆς φιάλης. Ἀφαιροῦμεν τὸ οὐδεμίαν οὐσίαν ἔχον ἤδη κρέας προσθέτομεν ὀλίγον ἄλας εἰς τὸν οὕτω ἐξαχθέντα πυκνότερον ζωμὸν καὶ προσφέρομεν αὐτὸν εἰς τὸν πᾶσχοντα.

κραυγὴν χαρᾶς. Τίς οἶδεν! εἶπεν, ἐὰν ἡ τύχη δὲν προσήρχετο ἀρωγὸς μου, θάπυουσα τὴν Κλαυδίην ὑπὸ τὴν τέφραν τοῦ πυρπολυμένου χωρίου.

Καὶ ἐνῶ ἀκριβῶς ὁ τερατώδης οὗτος διαλογισμὸς ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἄθλιου τὸ πρὸ πολλοῦ ἐκεῖθεν ἐκλιπὸν μειδίημα, διέκρινεν ἐκ μέρους τοῦ χωρίου συνοδίαν ἀνθρώπων φερόντων φορεῖον καὶ διευθυνομένων πρὸς τὸ ἐργοστάσιον.

Ἰδὼν τὴν συνοδείαν ταύτην ὁ Μονμάγερ ἠσθάνθη φικίσιον χαρᾶς. Ἐπὶ τοῦ φορέου ἦτο ἐξηλωμένον σῶμα γυναικὸς καὶ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἦτο ἡ Κλαυδίην. Κατήλθε πηδῶν τὴν κλίμακx τὴν στιγμὴν δέ, καθ' ἣν ἐξήρχετο τοῦ ἐργοστασίου, οἱ φέροντες τὸ φορεῖον ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας.

— Ἡ Κλαυδίην! εἶναι ἡ Κλαυδίην, εἶπε μετὰ τοιοῦτου θριαμβευτικοῦ ἔνθους, ὥστε οἱ φορεῖς ἐκπληκτοὶ ἠτένιζον αὐτόν. Συνησθάνθη δτι ἀφῆκε νὰ προδοθῆ ἡ χαρὰ του, δι' ὃ καὶ ἀνναλαῶν θλιβερόν ὕφος ἠρώτησεν:

— Εἶναι νεκρά;

— Ὅχι! πληγωμένη μόνον.

— Καὶ πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μονμάγερ, προσποιούμενος δτι ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν κατάστασιν τῆς κόρης.

— Ἐἶρω καὶ ἐγώ; εἶπεν εἰς χωρικός μετ' ὕψους συνεσταλαγμένος. Ἡθέλῃσεν ἡ καυμένη νὰ σώσῃ τοῦλάχιστον τὰ ἀσπρόροχά της, καὶ ἔτρεχε μέσα εἰς τὸ σπῆτι, ὅταν τρελλῆ, ὅταν ἔπαθεν ἀπὸ τὴν καιομένην στέγγην ἐν μεγάλῳ ξύλῳ ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς. Θὰ ἐγένετο δὲ στάχτη μοναχῆ, ἐὰν δὲν ἐτρέχουμεν εἰς βοήθειάν της. Τὴν ἔφεραμεν ἔδῳ, γιατί εἰσεύρομεν δτι ἔχει τὴν ἀδελφὴν τῆς διὰ τὴν περιποιηθῆ.

Ἡ Κλαυδίην εἶχε τὸ πρόσωπον αἱματώδες, καὶ χιόνουσαν πληγὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, λιπὸθυμος δ' ὡς ἦτο ἐφαίνετο ὡς νεκρά.

(ἀκολουθεῖ)